

**Lindisfarne – Forqus 37 – 7,5t
(>9t utrustad)
Lagos i Portugal till Gran Canaria
16 april - 6 maj 2006**

Efter ett drygt 6 månader långt vinteride (det vet ni väl att Björnar går i ide!) i Lagos kastade vi loss halv nio på söndagsmorgonen den 16 april. Kursen sattes med hänsyn till vindprognosen lite mer syd än direkt mot Madeira, 450 sjömil i sydväst. Vi var rätt tröttkörda efter några intensiva spurtveckor i Lagos. Det var mycket som skulle fixas innan avsegling. Våra nya pilotböcker över sydamerika talade sig varma om att inte spara på att göra båten självförsörjande. Det finns inte mycket av båtillbehör eller marinor på den kontinenten och det som finns kostar många gånger mer än i Europa. Denna information bidrog naturligtvis till den långa lista av åtgärder vi skulle pricka av innan avfärd.

Nu kom ett högtryck med fin nordvind emellan så en del punkter har vi i fortfarande kvar, men i Las Palmas måste det bli färdigt!

Lagos kan sammanfattas som en mycket bra övervintringshamn, bra klimat (kortbyxor nästan hela vintern), nära centrum med marknad, affärer och fin gammal bebyggelse, välskyddad hamn både mot väder och eventuella illasinnade personer och sist men inte minst ett fungerande live-aboard umgänge med cirka 50 bebodda båtar. Vi trivdes verkligen bra och saknar flera av de vänner vi fick där. Mest saknar vi Tord och Pia på s/y Ayla som vi umgicks flitigt med hela tiden, bland annat gjorde vi en resa till båtmässan i London och en veckas segling tur o retur Gibraltar i februari. Ayla seglar nu som de flesta i Lagos mot Medelhavet.

Nåväl, iväg kom vi och med en kanonfin halvsvind på mellan 7 och 14 sekundmeter som blåste oss på rekordtid till Madeira. Tre dygn minus två timmar tog de 450 nm till Porto Santos. Så fort har vi inte seglat så länge, sex och en halv knop under tre dygn!

Vi angjorde i gryningen och konstaterade efter en promenad till marinakontoret att säsongen var nog inte på topp. Två båtar på svaj i hamnen men för övrigt var det gardenerna nere. Trots våra darriga sjöben kastade vi loss och fortsatte de 30 sjömil till Madeira (det är som att komma direkt från Skottland

och inte gilla någon av Göteborgshamnarna utan gå vidare till Skagen istället, det är svårt med perspektivet ibland!).

Vi gick till den fina och nästan klara marina Quinta de Lorde alldeles på nordoständen av ön, förtöjde, sköljde av båten och gick en lång promenad upp i bergen och naturreservatet som omfattar nästan hela udden. Trots att marinan inte hade toa o duschar färdigt så togs full avgift ut. I vårt fall 28€ och inget lågsäsangspris.

Tillbaka till båten var det mat och sova som gällde. Vi hade inga problem med proviant, det mesta som inköpts för överseglingen var kvar... Dels blev resan snabbare än planerat, men framför allt var vi inte särskilt sugna på mat i den gropiga sjön så trots halv vind var vi ibland duktigt sjösjuka. Björn drabbades dessutom av migrän som tillsammans med hans nacke gjorde andra natten till en mara. Det är naturligtvis inte särskilt intelligent att dra direkt ut i Atlantsjö efter sex månaders stillaliggande och dessutom vara rätt slutkörd. Men kommer de rätta vindarna

måste man ju passa på, det är ju trots allt segling vi håller på med.

Efter en blåsig natt med mycket fallvindar gick vi tidigt på förmiddagen till Funchal. Nära land var det nästan vindstilla så vi motorerade två timmar till Funchal, bla förbi den ombyggda eller snarare tillbyggda flygplatsen. Funchal hade tidigare en av världens besvärligaste flygplatser, kort bana och branta berg på tre sidor. Nu är banan förlängd (EU-pengar) med en enorm betongbro på höga pelare som delvis står i Atlanten. Detta innebär naturligtvis att turisttrycket på Madeira ökat markant sedan vi besökte ön i början av 90-talet, något vi senare kunde konstatera på Funchals gator.

Nu var det visserligen blomsterfestival som väl bidrog en del till turisttrycket.

Apropå blommor, för de som uppskattar dessa är Madeira nästan alla årstider ett blomster-Mekka med våren som en absolut höjdpunkt. Funchals alléer med blåblommade Jakarandaträd är världsberömda. Dessa stod i full blom under de dagar vi var där. Man behöver inte vara botanist för att uppskatta denna enorma blomsterupplevelse. Madeira är också en geologisk upplevelse. Den som drömmer om Island men tycker det är väl kallt o regnigt kan få en stor portion liknande natur men med väsentligt högre temperatur.

I Funchals Yacht hamn fick vi plats på piren utanpå en tysk Elan 45;a, en charterbåt med de bägge ägarna ombord som låg och väntade på ett nytt backslag. Det var praktiskt för oss som fick en ”ponton” mellan oss och tidvattenskajen, men tråkigt för dom som fick ligga och vänta i flera dagar och dessutom betala 2000 € extra för flygfrakt mm (+backslaget). Framför oss låg Mareld med familjen Zander från Källö Knippla. Vi var inte helt oförberedda på att dom kunde vara i Funchal genom tidigare mailkontakt, men man måste ju passa på när vinden blåser åt rätt håll, så man vet ju aldrig. Nu blev det fem trevliga dagar med mycket prat, mat och en del lek. Emil och Ludvig, 10 och 8 år har ju en hel del energi...

Mareldarna hade tillbringat vintern på Kanarieöarna efter att ha avbrutit sin planerade treårssegling var nu på väg hem över Madeira, Azorerna, Irland osv. Det blev naturligtvis en hel del pratat om varför och det kloka i att ta dom rätta besluten.

Vi har också en del erfarenhet av det där med att ta nya beslut. Vi vände ju söderut vid Island i augusti, visserligen ett inte på något sätt lika genomgripande beslut som att vända hem, men man förstår ändå känslan, och att man måste vara beredd att ompröva sin situation när nya fakta dyker upp. Vi konstaterade tillsammans att alla beslut är rätt, så länge man får vara tillsammans och ha det bra, om det sen är i Pacific eller Knippla spelar mindre roll.

Det kändes märkvärdigt tomt när Mareldarna lämnade mot Azorerna, vi hade ju haft så fina dagar tillsammans, bla med cocktailparty på två tyska örlogsmän, dit vi blev inbjudna tack vare Ralfs jobb som helikopterpilot (Ralf hade nödlandat under en manöver på ett systerskepp).

Dagen efter Mareld lämnat Funchal blev det båtfixning, när man prioriterar umgänge måste ju nåt komma i kläm, för att vid femtiden lämna mot Kanarieholmarna och Lanzarote. Seglingen började med motorgång och vattentillverkning i en timma tills vi kom fria från land och nordvinden kom åt. Återigen fick vi en fin halvvind som stod sig de 270 sjömil till marina Rubicon på Lanzarotes sydspets. Tyvärr var väl våra fysiska förutsättningar att tåla den rätt bråkiga sjön fortfarande inte dom bästa, så någon njutning blev väl inte seglingen trots den perfekta vinden. Märkvärdig sjö som trots fritt spelrum och stort djup envisades med att vara kort och krabb. Den långa dyningen ville inte runda till sjögången förrän alldeles på slutet. Till nästa långetapp måste vi skärpa oss och vara bättre förberedda, både fysiskt och mentalt. Bla har vi bestämt oss för att ha minst två lagade mål mat förberedda att bara värma. Vi har varit bortskämda med att Anika galant klarat att kocka trots sjögång, men den här Atlantsjögången verkar ta tid att vänja sig vid.

Marina Rubicon var en fin anläggning, inte alltför dyr, 18€, och med fina dusch och toalettanläggningar, nått man inte kan beundra Funchals i övrigt charmiga marina för. Bebyggelsen runt Rubicon är helt turistifierade och saknar nästan helt en naturlig by-eller stadsbildning. Känns så långt man kan komma från det vi vill se och uppleva.

Naturen är ”ökensteril” men är tilltalande i sin ödslighet. Naturen och badstränderna öster om marinan är fina att vandra i, med mycket upp och ner genom olika raviner. Det är som vanligt i torra områden där det nästan aldrig regnar, när det gör det så är det med besked och då ”vimlar det” av små floder som skär raviner i det snustorra landskapet. Det känns inte så lite motsägelsefullt att detta torra landskap är så fullt av vatten-eroderade raviner.

Vår båtgranne var en trevlig engelsman som byggjobbar på Lanzarote. Han hade för nåt år sedan köpt sin 30 år gamla båt i Chicago, lystrande till namnet ”Sommarsång”. Enda förklaringen han hade var att det ju bodde en massa svenskättlingar i Chicago. Man stöter ibland på det mest oväntade kombinationer. Efter tre dagar med promenader, tvätt och lite båtpyssel gav vi oss så iväg på lite öhoppning. Första etappen blev kort, bara 7,5 nm tvärs över till Fuerteventura där vi ankrade vid ön Lobos. Känns skönt att inte ligga i en marina för första gången på länge.

Vi firar ju dessutom årsdagen av vår avfärd från Göteborg. Ett år fyllt av nya intryck och eftertanke. Har vi gjort rätt som lämnat nästan allt och gett oss av? Alla vänner? Ibland blir man fundersam.

Men just nu känner vi att detta är rätt, man lever bara en gång och man kan inte vara på mer än en plats

Vinden skulle vrida tillbaka till nord om två till tre dagar, så vi tog det lugnt för att inte komma för tidigt till sydudden och skuttet till Gran Canaria som är 50 sjömil rakt västerut. Med den västliga vinden var Poerto del Castillo ingen bra natthamn. Dessutom var det fullt med charterbåtar. Hamnen är liten,

trång och extremt dyr, så någon förlust var det inte att vända ut igen och segla vidare till playa de Pozo Negro som är en rätt skyddad ankarvik som gav skydd för den sydliga dyningen. God ankarbotten men väldigt speciell omgivning med några hus och en husvagnscamp.

Dagen därpå var det nästan ingen vind så vi avvaktade till lunch innan vi startade motorn och gick mot sydspetsen och Poerto de Morro Jable. Vinden kom frampå eftermiddagen och vi fick en fin segling. Väl framme vid hamnen möttes vi av starka nordvästliga fallvindar, vilket var helt enligt piloten som varnat för fallvindar inne i hamnen på upp till 25m/s. Så starka var dom lyckligtvis inte nu utan höll sig klart under 15m/s. Vinden slocknade strax efter solen så vi fick en lugn natt innan vi på torsdagsmorgonen seglade över till Gran Canaria och Las Palmas som vi nådde vid fyrtiden efter en fin halvindssegling.

I Las Palmas har Ellinor med stockholmsparet Anders och Cathrine som vi träffade i Cascais i höstas övervinttrat. Det blev ett trevligt återseende. Det är väldigt kul när det inte bara är avsked!

Efter angöring och formaliteter, Spanjorerna har mycket papper, kvistade vi över till Ellinor där vi sedan blev kvar till långt in på natten, väl förplägade med mat och dryck.

Nu skall vi passa på och göra de sista förberedelserna innan vi lämnar ”västvärlden” och alla dess möjligheter till furnering mm. Fredagen ägnades åt en stadsvandring och mathandling med Cathrine som guide. Mycket fotvandring kors och tvärs i Las Palmas centrum som är en riktig storstad.

Hela lördagen gick vi en bergsvandring tillsammans med Cathrine och Anders. Vi åkte bil ner till sydänden av ön och klättrade/vandrade sedan under 5 timmar upp och ner i berg med vidunderlig utsikt. Vi hade dessutom turen att se Teneriffas vulkan Teides snöklädda topp ovanför molnen. Nu skall vi ligga här i Las Palmas en dryg vecka och få allt färdigt innan vi lämnar för La Gomera och därefter Cape Verde.

Slutligen, Atlanten, vilken vind! Jämn och nästan ständigt närvarande. Det är skillnad mot Medelhavets ryckiga förhållanden som pendlar mellan för lite och för mycket vind, väldigt sällan lagom. Detta har alla sagt om de två haven, men man måste uppleva det

själv för att verkligen ta det till sig. Kan vi nu också komma till tals, eller till tåls, med sjögången så blir detta nog riktigt bra.

6 maj 2006
Annika & Björn
S/Y Lindisfarne

www.sailaround.info
sm6yxb@winlink.org
mail@sailaround.info

